

Pobra condició humana

«Les campanyes electorals fan una mandra immensa. Exploten el pitjor de nosaltres»

Destruir és agraït. Malparla d'algú i la gent t'aplaudirà, perquè ets valent i dius les coses clares i a la vida s'ha de tenir mala llet. El món és dels qui gosen provocar o, com a mínim, escandalitzar el personal. Només els mediocres ho troben tot fantàstic i van repetint "m'agrada" com si això fos un Facebook etern. Sort de la teva sinceritat: tu sempre dius el que penses, peti qui peti (mentre no petin els teus: ja és casualitat, però els únics éssers humans del planeta que valen la pena els tens tots a un cop de WhatsApp).

Construir cansa. Si estàs enfeinat fent coses, no et queda ni temps ni ganes de dedicar-te per sistema a tirar per terra el que fan els altres. Si intentes ser sincer i coherent des de l'educació i el respecte, no crides tant l'atenció. La franquesa amable i empàtica passa desapercebuda i es cotitza a la baixa: genera menys retuits.

Que algú digui el que pensa no vol dir que aquest algú digui la veritat. N'hi ha que es pengen la capa d'heroi justicier per poder mentir i manipular sense manies. Dir el que penses està molt bé, però no passaria res si tinguessis el detall de pensar abans el que dius. I, encara que et costi de creure, callar també pot ser una opció.

La política és imprescindible i els que s'hi impliquen mereixen tots els respectes, però les campanyes electorals fan una mandra immensa. Exploten el pitjor de la condició humana. T'obliguen a penjar-te medalles a tu i a difamar els qui no pertanyen al teu grup de WhatsApp. És una llàstima -i diu molt poc de nosaltres- que aquesta actitud es tradueixi en vots: els qui avancen en positiu no criden tant, però potser tenen raó.